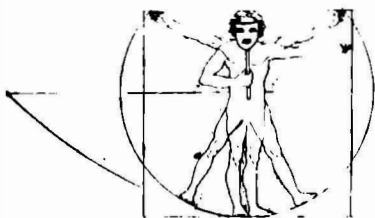

În prim-plan: ACTORUL

Valeria Gagealov

Nu a făcut niciodată parte din batalionul actrițelor „bătătoare la ochi“ ; după cum, într-o lungă carieră (anul acesta sint 30 de ani de cînd, neclintită, a rămas în ansamblul Naționalului), nu a intrat nici în cohorta celor care au știut să „bată la uși“ — pentru un articol, o reclamă, o inserare în coloanele unor gazete de specialitate ; nici în iritantul divizion al celor care știu să „bată la cap“ direcțiile, organizațiile sau regizorii, pentru dobîndirea unui rol, a unui avantaj sau a unei gradații. N-a vrut și nici nu i-ar fi stat bine ! Valeria Gagealov, căci despre ea este vorba în acest portret, a preferat modestia în relația ei cu lumea teatrală, dar, trebuie să recunoaștem, această modestie nu i-a stat deloc rău, iar în relația cu publicul larg nu a văduvit-o de strălucirea pe care calitatea ei umană, dar mai ales calitățile fizicului ei, talentului ei, născut și nu făcut, o îndrituiau s-o aibă. Uneori și modestia — care, între noi fie vorba, în această meserie exagerată poate deveni nocivă — e capabilă să dea rezultate, și nu dintre cele care ar putea fi desconsiderate... La Valeria Gagealov a dat ! Pentru că, precum jalea îi stă bine Electrei, modestia i-a stat bine Valeriei Gagealov. Poate că portretul pe care îl fac acum acestei actrițe este și el o rezultantă — favorabilă, să credem — a acestei funciare modestii.

Nesolicitat, nerugat, neîmpins, îl scriu !

În „Nora“ de Ibsen, alături de Gh. Cozorici

Cu Radu Bellgan în „Prizonierul din Manhattan“ de Nell Simon

O siluetă elegantă, dar, Doamne, câteodată cu un mers cam de rață leșească, un port de cap demn și, de ce nu, aristocratic, o privire inteligentă, cu unele străfulgerări ironic-sarcastice, dar și de o țelurică blândețe autohtonă, sint atribute care azi dau imaginea acestei multilaterale actrițe.

S-a născut moldoveancă, pe malul Siretului, la Galați — mulți actori a mai dăruit provincia românească teatrelor Capitalei! —, a făcut acolo școală, școli, s-a mai școlit și prin Buzăul valah, unde, a intrat în sfera de atracție a Thaliei locale, cu trupele de amatori care i-au intuit talentul incipient, distribuită fiind în **O zi de odihnă** de V. Kataev; apoi, cu o mamă răzbătătoare și cu două surori mai mîtitele, s-a mutat la București, unde, după nu prea multe momente de reflecțiune, a dat examen la proaspătul Institut de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale“. A dat examen și a intrat! Comisia care a acceptat-o în rîndurile studențimii actoricescului meșteșug era formată din mari nume ale scenei românești și din cor-

pul pedagogic de aur al noii școli românești de teatru: Storin, Șahighian, Mihai Popescu, Timică, Finți, Ghelenter, Aura Buzescu, Beate Fredanov, Irina Răchițeanu.

A ales-o în clasa ei artista emerită Irina Răchițeanu, nu pentru că și una și cealaltă erau născute pe malul Dunării, ci pentru că a simțit că fata „are ceva de spus“.

După patru ani de studii intense cu profesoara admirată, un examen strălucit de absolență, format din trei succese autentice: **Antigona** de Sofocle, **Cel din urmă** de Gorki și **Ursul** de Cehov, în regia lui Ion Cojar, coleg de generație, apoi un angajament-fulger la primul teatru al țării și debutul într-o excelentă piesă sovietică, **Platon Krecet** de Korneiciuk, într-o distribuție sărbătorească: Sonia Oluceru, Geo Barton, Costache Antoniu, Silvia Dumitrescu-Timică, Calboreanu, Beligan, Maria Voluntaru. Debut, nu glumă! Seară de seară, supra-școală de teatru, și asta timp de oinci ani de reprezentații cu succes, în regia pedagogului Al. Finți.

Sică Alexandrescu, Mony Ghelenter, Finți, Sadova — corifeii de pe atunci ai spectacolelor Naționalului — se băteau s-o aibă în echipă... Frumoasă, talentată, tinăra, serioasă, Valeria Gagealov putea pigmenta cu farmec fiecare distribuție... Sică și Finteșteanu au plasat-o în Molière — Angélique și Elmire din **Bolnavul inchipuit**, respectiv **Tartuffe**. Tot Sică a distribuit-o și într-o nouă versiune scenică, mai tinăra, din **D'ale carnavalului**, în Didina, pe care o jucase și la Buzău, în teatrul amatorilor; Sadova — în **Un post rentabil** de Ostrovski și în **Doctor Faust vrăjitor** de V. Eftimiu (unde, imaginați-vă, marea actriță și delicatul om care este și a fost Marietta Deculescu, împotriva voinței soției... autorului, i-a cedat — gest de neuitat — partitura de ingenuă); Mony Ghelenter, atât de dornic de vedete, i-a acordat credit cu Regina tinăra din **Regele moare** de Eugen Ionescu, precum și în **Surorile Boga** de Horia Lovinescu și în **Furtuna** de Shakespeare. Mai târziu, pe atunci debutantul în regie Berechet i-a dat roluri de prim-plan în **Parada** lui Eftimiu, **Visul nopților noastre**, **Prizonierul din Manhattan** și în mai multe conferințe ex-

perimentale, inițiate și prefăcute de spiritul și geniul oratoric al lui Ion Marin Sadoveanu.

Cele mai iubite roluri Nora lui Ibsen, pasărea ce-și părăsește cuibul, în regia lui Ion Cojar, alături de Barton, Raluca Zamfirescu și Rauțchi; rolul profesoarei din **Institutorii** de Otto Ernst, în regia lui Ion Finteșteanu; și, bineînțeles, rolul din **Oameni și șoareci**, lângă Florin Piersic și sub îndrumarea lui Finți. Roluri iubite, printre foarte multe roluri dragi... Mircea Ștefănescu, Baranga, Everac, Năghiu — citiva dintre mulții autori români slujiți cu devoțiune, Shakespeare, Euripide, Garcia Lorca, Cocteau, Tennessee Williams — nume de uriași ai literaturii planetei, slujiți și ei cu aceleași respect și dragoste de adevăr scenic și cu același succes. Între timp, voce dulce pentru dublajul actrițelor străine Françoise Brion, Geneviève Casile și Antonella Lualdi, în coproducții cinematografice; o reușită cinematografică, o speranță pentru mai bine în **Moara cu noroc** a lui Slavici, apoi o lungă așteptare pentru realizarea încă a citorva apariții nerelevante, în câteva filme ale studiourilor din Buftea; multă televiziune și nu pe alese, dar și

În rolul Elmirei din „Tartuffe” de Molière, alături de Ion Finteșteanu

Între Matei Alexandru și Florin Piersic în „Oameni și șoareci” de John Steinbeck

prezentarea prestigiosului festival „Cerbul de aur“ de la Braşov, de unde s-a ales cu o autentică popularitate şi cu o... căsătorie fericită... În rest, roluri mai mari şi mai mici, norme minimale, sarcini obşteşti şi gospodăreşti (ca actriţă talentată, e bineînţeles şi dotată gospodină), mari bucurii şi mici infringeri, amintiri şi speranţe, admiraţii neclintite pentru personalităţi actriceşti care i-au devenit modele, de talia graţioasei Elvira Godeanu, multilateralei Irina Răchiţeanu, tandrei Marietta Deculescu, clocotitoarei Tantzii Cocea, sau puternice personalităţi de regi-zori-pedagogi, care au îndrumat-o la primele începuturi — Şahighian, patern profesor de vorbire scenică, Finţi, pătimăş pedagog, Sică, dascăl de comedieni... Şi un singur regret: nu a jucat niciodată într-o comedie muzicală (nu e un secret, glasul cultivat al Valeriei Gagealov este de un rar carat) sau într-o operetă. Nu-i timpul pierdut, Valeria Gagealov, să ne amintim cu toţii că flecare zi este prima zi.

Mihai GIRNIŢĂ

În „Regina de Navarra“ de E. Scribe

În „Regele moare“ de Eugen Ionescu, alături de Şt. Mihăilescu-Brăila şi Aura Buzescu

